

РЕШЕНИЕ

№ 3572

гр. Варна, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разгледа докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20223110101397 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Производството по делото е образувано въз основа на предявен специален положителен установителен иск с правно основание чл.422 , вр . чл.415 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД от ищцовото дружество „А. Б.“ ЕООД, ЕИК *** против ответното дружество „Т. И.“ ЕООД, ЕИК ***.

В исковата молба са наведени следните твърдени правнорелевантни факти и обстоятелства: Ищецът сочи, че е депозирал в Районен съд - Варна заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, по което било образувано ч.гр.д.№ 17354/2021г. по описа на съда. На 07.12.2021г. съдът издал заповед за изпълнение. На 07.01.2022г. ищецът получил съобщение, че длъжникът е възразил срещу заповедта за изпълнение. С разпореждане №27652/16.12.21г., на основание чл.415, ал. 1 т. 1 ГПК съдът указал на заявителя, че следва да предяви иск за установяване размера на вземането си в едномесечен срок, като следва да довнесе и дължимата държавна такса.

Предвид гореизложеното, сочи ищцовата страна следните факти и обстоятелства, относими към установяване на вземането по вид и размер спрямо ответника. На 26.10.2017г. страните сключили неформален договор за изработка /СМР/, по който имало изготвени три Протоколи Акт обр.19 за установяване извършването и заплащането на натурални видове строителни и монтажни работи. По протоколи № 1 и № 2 ищцовото дружество заявява, че няма претенции. По Протокол № 3 били уговорени и изпълнени от ищеца следните СМР: лепене на каменна вата по фасада - 12,05 кв.м. на цена 8лв./кв.м., монтаж на водобранна лайсна - 9л.м. на цена 2,5лв./м., обръщане на дограма - 15,5л.м. на цена 4лв./м., зареждане на ръбохранител с мрежа -19,5м. на цена 2,5лв./м., полагане на минерална мазилка-99,37кв.м. за цена от 4,80лв./м., промазна хидроизолация по страници -19,54м. на цена 2,5лв./м., циментова шпакловка с две ръце с ПВЦ мрежа - 100 кв.м. на цена 7лв./кв.м., шпакловка сатен върху ГК-50,20 кв.м. на цена 3,20лв./кв.м., гипсова мазилка по стени-ръчно-5,27кв.м. на цена 7лв./кв.м., обръщане на прозорци с ГК-21,20л.м. на цена 4лв./м., шпакловка сатен върху гипсова мазилка - 499,52кв.м. на цена 5лв./кв.м., зареждане на ръбохранител-112,50м. на цена 2,5лв./м., обръщане на прозорци с ГК-19м. на цена 4лв./м., попълване на отвори от климатици и ВиК-20,8л.м. на цена 2лв./м., монтаж на ГК по тавани-19,60кв.м. на цена 11 лв./кв.м., полагане на вата по ГК-27,11 кв.м. на цена 1,50лв./кв.м., изграждане преградни стени от ГК-2,23кв.м. на цена 14лв./кв.м., куфари от ГК- П образен -8,60кв.м. на цена 12лв./кв.м., куфари от ГК- Г образен-21,62м. на цена 9лв./м., обръщане на прозорци с ГК-13,85м.

на цена 4лв./м. Уговорената цена за всички СМР била 5274,92лв. без ДДС или 6329,91лв. с ДДС, а сумите платими по банков път.

По Протокол № 3 от Акт обр.19 било направено авансово плащане от 400лв. с фактура №138/01.11.17г. Фактурата била на стойност 1200 лв., тъй като с нея били направени авансови плащания и по приложения №1 и №2 от акт обр.19. Ищецът твърди, че извършил всички уговорени СМР, за което и бил съставен акт обр.19 от 05.12.2017г., приложение №3, което било подписано от ответника /инвеститор/ и от изпълнителя. На същата дата ищецът издал фактура №0000000161 за сумата 5849,90лв. с начислен ДДС, като бил приспаднал авансовото плащане от 400лв. На 15.12.2021г. ответникът извършил частично плащане по тази фактура в размер на 4000лв. с ДДС, като дължима оставала сумата от 1849,90 лв. с ДДС. Този факт, пояснява процесуалният представител на ищцовото дружество, че бил установен след депозиране на заявлението по чл.410 ГПК, поради което и ищецът не предявява установителни искове за главница над 1849.90лв. до 5849,80лв.

Ответникът се твърди в исковата молба, че бил изпаднал в забава на 20.12.2017г., когато изтекъл двуседмичният срок по ЗСчет., в който следвало да плати, поради което дължал обезщетение за забава за периода 20.12.2017г.-02.12.2021г. върху дължимата сума от 1849.90лв. /с ДДС/ в размер на 194,76лв. (За изчисляването на размера на обезщетението за забава бил използван онлайн лихвен калкулатор).

Въз основа на така сочените факти, ищецът е отправил и искането си до иския съд да бъде постановено съдебно решение, с което съдът да приеме за установено, че „Т. И.“ ЕООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Г. П. С. ДЪЛЖИ на „А. Б.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, представлявано от К. Й. В. СУМИТЕ, присъдени срещу длъжника със заповед за изпълнение №.../07.12.2021г. по ч.г.р.д.№17354/2021г. по описа на РС-Варна, а именно: главница от 1849,80лв. /хиляда осемстотин четиридесет и девет лева и осемдесет стотинки/, ведно със законната лихва считано от датата на депозиране на заявлението по чл.410 ГПК до пълното погасяване на задължението, сумата 194,76лв./сто деветдесет и четири лева и седемдесет и шест стотинки/ обезщетение за забава за периода 20.12.17г.-02.12.21г.Обективизирано е искане за присъждане на всички съдебни разноски-доплатена държавна такса, адвокатско възнаграждение.Независимо, че искът не е осъдителен, ищецът е посочил, че ответникът има възможност да заплати дължимите суми по следната банкова сметка /адвокатска клиентска сметка/ IBAN *** в Банка „***“ЕАД с титуляр адв.Д. Р. П.. В случай, че съдът приеме, че е доказано извършването на разноски от ответника и същите са в размер над минималния адвокатски хонорар, ищецът прави възражение по чл.78 ал.5 ГПК за прекомерност и моли съда да намали същия до размера на установения минимален размер.

В подкрепа на изложеното в исковата молба ищецът прилага и моли съда да приеме писмени доказателства, ангажирани с исковата молба. В условията на евентуалност, ако съда приеме, че за определяне размера на дължимото обезщетение за забава са необходими специални знания, моли съда да назначи съдебно - счетоводна експертиза за определяне размера на дължимото обезщетение за забава за периода 20.12.2017 г.-02.12.2021г. при главница 1849.80 лв. В уточнителната си молба ищецът е изпълнил дадените от съда указания, при което и заповедният съд е обезсилил частично издадената по заповедното дело Заповед по чл.410 ГПК за разликите в паричните вземания, за които не е предявен специален положителен установителен иск.

Както бе посочено по -горе, по делото в срока по чл.131 ГПК ответното дружество е депозирало отговор на исковата молба, чрез адв.Ст. 3. от ВАК.

Исковите ответната страна намира за допустими, но неоснователни. Оспорва исковите по основание и размер.В отговора на искова молба ответникът излага следните обстоятелствата във връзка с предявените искове:

1.Относно иска за заплащане на главница от 1849.90 лева:На 26.10.2017г. „Т. И.“ ЕООД възложило изпълнение на СМР на „А. П.“ ЕООД, с писмен договор, който бил представен от ищеца. На 14.11.2017г. в Търговски регистър била вписана промяна на фирменото наименование от „А. П.“ ЕООД на „А. Б.“ ЕООД. При извършването на всички уговорки между двете дружества, изпълнителят „А. П.“ ЕООД, с променено наименование на „А. Б.“ ЕООД, било представлявано от А. А., който твърдял, че дружеството е негово, т.е. под негов пълен контрол. Вписаният управител на дружеството С. К. не била договаряла, нито контактувала с управителя или представители на ответника. А. А. подписал от страна на изпълнителя трите протокола акт обр.19, представени с

исквата молба. Няколко дни след 15.12.2017г., датата на която било извършено банковото плащане от 4000 лева в полза на ищеца, А. А. отишъл в офиса на „Т. И.“ ЕООД на ул., **** и обяснил, че има много спешно плащане още същия ден и помолил да му се плати остатъка за извършените СМР, тъй като нямал време да чака да бъде получена сумата по банков път на следващия работен ден. Веднага му била платена в брой сумата от 1849,90 лева в присъствието на няколко свидетели. Във връзка горното, ответното дружество оспорва твърденията, че ответникът дължи на ищеца сумата от 1849,90 лева, тъй като задължението било погасено чрез плащане няколко дни след 15.12.2017г.

2. Относно иска за заплащане на обезщетение за забава за периода от 20.12.2017г. до 02.12.2021г. в размер на 194,76 лева: Ответникът оспорва да дължи на ищеца тази сума, тъй като главницата върху която се начислява, била заплатена още през месец декември 2017г. Даже и да не била заплатена главницата, вземането за тази сума не било станало изискуемо преди датата на завеждане на искането по чл. 410 от ГПК, тъй като ищецът не бил поканил ответника да я заплати. На основание чл. 111, букви „б“ и „в“ от ЗЗД ответникът е направил възражение за изтекла погасителна давност на вземането за обезщетение за забава. В подкрепа на изложените възражения в отговора на искова молба ответникът е направил доказателствено искане по делото да бъдат допуснати двама свидетели при довеждане, които да установят факта, че „Т. И.“ ЕООД заплатило сумата от 1849,90 лева на представител на ищеца.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищцовата страна не изпраща представител, но в молба вх. рег. № 72034/20.10.2022 г., получена по електронната поща на РС - Варна, от адв. Д. П. - пълномощник на ищцовото дружество, е изразено становище по същество на спора, представен е списък по чл. 80 от ГПК, като се желае присъждане на сторените разноски.

В същото съдебно заседание адв. З., в качеството му на процесуален представител на ответното дружество моли съда да постанови Решение, с което да бъдат отхвърлени предявените искове и в полза на ответника да се присъдят сторените съдебно – деловодни разноски. В хода по същество, адв. З. е заявил, че счита, че от събраните в откритото съдебно заседание гласни доказателства се установява, че вземането на ищеца е погасено чрез плащане, станало в брой, в периода, уточнен от свидетеля. Адв. З. е направил и възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение на ищеца.

Съдът, като взе предвид доводите на страните и събраните по делото доказателства, преценени заедно и по отделно, намира за установено от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА следното:

Безспорно е установено и изяснено по делото въз основа на приобщеното към настоящото производство частно гражданско дело № 17354/2021 г. по описа на Варненски районен съд, ХЛП-ри състав, че на 3.12.2021 г. дружество А. Б. ЕООД, ЕИК *** представлявано от К. В., чрез адв. Др. П. е депозирало пред РС Варна заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК против длъжника Т. И. ЕООД, ЕИК *** , представлявано от Г. С. с искане за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК за сумата от 5489,80 лв. – главница, 615,85 лв. лихва от 20.12.2017 г. до 2.12.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, претендирани въз основа на фактура № 161/5.12.2017 г. за извършени СМР, констатиращи с Протокол № 3, Акт 19 / 5.12.2017 г. , ведно със сторените по делото съдебно – деловодни разноски. Установено е от материалите по заповедното дело, че въз основа на разпореждане № 26430/ 7.12.2021 г. / л. 13-ти от ч. гр. д. / заповедният съд е издал Заповед № 6887/7.12.2021 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в полза на заявителя и против длъжника за посочените по-горе главни и акцесорни вземания ведно със сторените по делото съдебно – деловодни разноски. С писмено възражение в срока по чл. 414 ГПК длъжникът в срок е възразил против заповедта / л. 21 / а с разпореждане № 27652/16.12.2021 г. заповедният съд е приел възражението и дал указания на заявителя по чл. 415 ГПК. В изпълнение на указанията на заповедния съд, на 4.2.2022 г., в преклузивния срок, заявителят – ищец в исковото производство е представил доказателства за пред заповедния съд за предявен специален установителен иск / л. 25 - 30 от ч. гр. д. /. Видно от лист 31 и сл. от заповедното дело, с Определение № 2487/ 04.03.2022 г. заповедният съд е обезсилил частично издадената заповед за изпълнение на парично задължение на основание чл. 415, ал. 5 ГПК за разликата в главницата от претендиращия размер в исковото производство 1849,80 лв. до заявения размер в заповедното 5849,80 лв. и за разликата в мораторните лихви от заявения размер в исковото производство 193,76 лв. до заявения размер в заповедното производство от 615,86 лв., както и в частта за присъдените в полза на заявителя по заповедното дело съдебно – деловодни разноски за разликата над дължимия се размер върху

необезсилената част от заповедта от 173,39 лв. до присъдените от заповедния съд от общо 559,31 лв., съразмерно на обезсилената част на заповедта по чл.410 ГПК .

При така установеното по делото се налага и извод, че исковото производство е процесуално допустимо, инициирано от заявителя в заповедното производство против длъжника за част от паричните вземания за които е била издадена невлязлата в законна сила и необезсилен заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК и на същото правно основание – договор за СМР.

Спорът по делото между страните се свежда до това дължи ли ответното дружество заплащане на ищцовото сумите вписани в петитума на специалния установителен иск по чл.422 ГПК .

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, съдът приема за установено и доказано от фактическа страна следното :

Приобщените по исковото производство писмени доказателства – заверени за вярност с оригинала копия на Договор от 26.10.2017 г.; фактура № 138/01.11.2017 г.; фактура № 144/14.11.2017 г.; протокол № 1/13.11.2017 г. за установяване извършването и заплащането на натурални видове строителни и монтажни работи; фактура № 152/20.11.2017 г.; протокол № 2/20.11.2017 г. за установяване извършването и заплащането на натурални видове строителни и монтажни работи; фактура № 161/05.12.2017 г.; протокол № 3/05.12.2017 г. за установяване извършването и заплащането на натурални видове строителни и монтажни работи, представени от ищеца с исковата молба, доказват факта, че на 26.10.2017 г. е сключен договор за СМР . Видно от приложеното по делото на л. 7 – ми писмено доказателство –заверено за вярност с оригинала копие на Договор от 26.10.2017 г. за извършване на СМР при единична цена посочена в позиции от 1 до 11, страните по договора: възложител „Т. И. „ ООД, представлявано от Г. С. – управител и изпълнител „А. П.“ ЕООД представлявано от С. К. са се договорили изпълнителя да извърши описаните СМР за обект находящ се на обект *** . Съгласно чл.2 , възложителят дължи на изпълнителя възнаграждение за извършените от него дейности по договора формирано на база на договорените по същия договор единични цени и действително извършените СМР, установени след измерване , направени в присъствието на упълномощени лица на и на двете страни. В срок от 3 работни дни от датата на договора и представена данъчна фактура възложителят изплаща аванс в размер на 1200 лв. без ДДС , който ще бъде пропорционално приспаднал от следващите 3 акт обр. 19 / 3 x 400 лв./ . В чл.2 , ал.2 от договора е записано , че се съставя Констативен протокол обр.19 за извършените СМР и проформа фактура за утвърдения и приет обем на СМР , подробно описани в акт обр.19 1 който се счита за основание за извършване на плащания .Плащанията страните са договорили че се извършват от възложителя по банков път , по посочената банкова сметка на изпълнителя .

Действителността на цитирания договор не е оспорена от ответника, респ. и не е откривано производство по чл.193 ГПК, но се твърди , че лицето посочено за управител на ищеца, не е познато на дружеството ответник и че претенцията на ищцовата страна е погасена чрез плащане в брой .

Приложената по делото на л. 11 – ти фактура от 1.11.2017 г.доказва плащане на аванс от ответника към ищеца по банков път по договора от 26.10.2017 г.

Твърди се от ищеца , че съгласно фактура № 161/5.12.2017 г. за извършени СМР , констатирани с Протокол № 3, Акт 19 / 5.12.2017 г. / приложени на л. 16 – ти и 17 / ответникът дължи на ищеца плащане на непогасената главница от 1849,90 лв. с ДДС.

На база анализа на цитираната фактура и протокол обл.19 към същата съдът приема за установено , че първичния счетоводен документ е издаден за кумата от 5849,90 лв. с ДДС – плащане по протокол 3 акт 19 / 5.12.2017 г. , - 5274,92 лв. приспадане на аванс минус 400 лв. – общо данъчна основа 4874.92 лв., ДДС 974,99 лв.В акта образец 19 от 5.12.2017 г. са вписани 21 позиции на извършени натурални СМР, с посочена обща цена 5274,92 лв. без ДДС, а с ДДС 6329,91 лв. Видно е от л. 17 – ти , че акт обр.19 е съставен и подписан от представители на двете дружества – А. А. за изпълнителя и Г. С. за възложителя .

За пълното изясняване на фактическата страна по спора по делото е допуснато събиране на гласни доказателства .

Разпитан в качество на свидетел Г. К. Р., воден от ответната страна твърди пред съда ,че е пълномощник основно на „***“, до 18-ти октомври 2017 г. бил Управител на дружеството „Т. И.“,

а на 19-ти излязъл от него, тоест били заедно и поотделно със г-н Г. С., който поел управлението след това. Уговорката между Р. и С. била Р. да остане до момента, в който изчисти всички отношения, които са били по негово време, всички договорни отношения. Св.Р. твърди, че му е известно, че „Т. И.“ е възлагало на „А. Б.“, с предходно фирмено наименование „А. П.“ извършването на строително-монтажни работи на обект на „***“. А. А., сочи свидетелят, че тогава се представял като представител, имал бригада за довършителни работи и уговорката била между Р. и А.. Дълго време А. повтарял, че трябвало да се сменяло името на фирмата, представителството и т.н. и затова, сочи св.Р., че било много трудно да имат нормални договорни отношения. Св.Р. признава пред съда, че приема, че тези хора нямат много финансова грамотност и било много трудно с тях и по-специално с А., защото той поС.но искал да работи с някакви устни уговорки, да му плаща Р. на ръка или нещо от сорта. В някакъв момент, сочи св.Р. че подписали договор, като А. представил фирма, която свидетелят не бил проверявал.

Твърди се от свидетеля, че през цялото време когато работили с А. последния поС.но искал някакви плащания в брой, но първото плащане извършено от ответното дружество било по банков път, а последното – спорното, било непосредствено преди Коледа в брой. Плащането било извършено в брой, т.к. А. много настоявал, влязъл в офиса на ответника и казал „Аз не мога да чакам да ми плащате по банка, плати ми ги в брой, после ще ги приспадаме по някакъв начин, не мога да чакам по Коледа да нямаме пари“, или нещо от сорта. При така стеклите се обстоятелства св.Р. повярвал на А. и му платил парите в брой – остатък от плащането, като при това плащане имало и други хора в офиса, а в един момент А. просто изчезнал, отношенията им с него приключили без някакъв анекс за прекратяване на договора или нещо друго. Общата работа сочи още св.Р. била за около 5000 лв., която се натрупвала с актове, първото плащане било за около 3000 лв., което било платено по банка и последното около 1800 лв., което получил А. в брой. Самият свидетел си признава, че сумата не му се видяла толкова много и решил да направи компромис, т.е. да не плати по банков път, като уговорката била между А. и Р. след това са оправят нещата по накакъв начин.

При така изложената по-горе фактическа страна на спора, съдът прави следните изводи от ПРАВНА СТРАНА:

Предявеният иск е с правно основание чл.422, ал.1 във връзка с чл.415, ал.1 от ГПК. Искът е предявен от активно процесуално легитимирана страна разполагаща с ясен правен интерес от воденето на исковото производство а именно: влизане в сила на издадената в заповедното производство в полза на ищцовата страна Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК. За допустимостта на иска искивият съд следи служебно като приема, че същият е допустим и като заведен в срока по чл. 415 ГПК, след надлежно депозирано възражение от длъжника по реда на чл.414, ал.1 от ГПК против издадената в заповедното производство Заповед за изпълнение на парично задължение.

Видно от окончателния доклад по делото съдът е разпределил доказателствената тежест между страните както следва: На първо място, съгласно общата процесуална правна норма на чл. 154 ГПК съдът е указал и на ищцовата и на ответната страни, че всяка една страна е длъжна да установи и докаже фактите на които основава своите твърдения или възражения, респективно от които черпи положителни за себе си права. По предявеният специален положителен установителен иск съдът е възложил в тежест на ищеца по делото да установи и докаже че между него и ответника е имало валидна облигационна връзка - договор за изработка по см. на чл. 258 ЗЗД. В тежест на ищеца е било да установи и докаже, че в качеството си на изпълнител по този договор е изпълнил точно и пълно поетите от него задължения включително и да установи и докаже че по силата на валидния договор ответникът се е задължил да плати в срок договорената цена. В тежест на ищеца във връзка с това облигационно правоотношение е било да установи и докаже твърденията си, че по негово заявление до РС Варна е било инициирано заповедно производство и че в полза на заявителя /кредитора/ е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение, че заповедта е оспорена/ в случая по реда на чл.414 ГПК/ и че искът по чл.422 ГПК е предявен в рамките на преклузивния срок. Ищецът е следвало да установи и докаже, че ответникът е изпаднал в забава и че е налице фактическия състав на чл.79, ал. 1 ЗЗД, поради което ответникът дължи на ищеца исковите суми /на соченото от ищеца основание и в посочения размер/ ведно със законната лихва върху исковата сума, вкл. и с мораторна лихва върху главното парично вземане считано от падежа на издадения първичен счетоводен документ от ищцовата страна до датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК във ВРС. По същество на спора в тежест на ищеца съдът е

възложил да установи и докаже наличието на фактическия състав на чл. 266 ЗЗД - че е изпълнил приетата работа , че е налице приемане съгласно чл.246 ЗЗД, респ. че ответникът дължи насрещната парична престация за търсения размер на главницата ведно с мораторната лихва от датата на забавата до датата на подаване на заявлението в съда по чл.410 ГПК и законната лихва върху търсената главница, считано от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане .

В тежест на ответника , в случай, че ищецът докаже горните факти и обстоятелства, съдът е възложил да установи и докаже, че е платил в пълен размер главното и акцесорни вземания /независимо дали на падежа на всяко вземане или след това/. В тежест на ответната страна е било възложено да наведе правоизключващи и или правоотлагащи възражения , а и да докаже възраженията в отговора на искова молба - извършено плащане на сумата от 1849,90 лева, няколко дни след 15.12.2017г. и изтекла погасителна давност за акцесорното вземане.

Анализа на събраните по делото писмени и гласни доказателства , кредитирани изцяло от настоящия съдебен състав мотивира съда да приеме за установено и доказано сключването на договор за изработка между изпълнител и възложител – страните по спора, обективизирано в писмен договор от 26.10.2017 г. Двустранно подписания акт Обр.19 от 5.12.2017 г. налага и извод, че извършената работа е приета , не са били направени възражения в законовия срок, а о там и се налага и извод, че цената от общо 6329,91 лв. с ДДС за описаните 21 позиции извършени СМР е дължима от ответника към ищеца . Приобщената по делото на л. 16 – ти фактура за сумата от 5849,90 лв. се различава като данъчна основа от цената на извършени и вписани като приети СМР , но свидетелства за приспадане на аванс от 400 лв. Вероятната връзка между данъчната фактура и протокола обр.19 съдът намира, че не доказва твърденията на ищцовата страна за дължимост на сумата от 1849,90 лв. непогасена главница .

Точно в обратния смисъл са ангажираните по делото гласни доказателства, които съдът намира за обективни и кореспондиращи с писмените доказателства. Кредитирайки като преки показанията на св.Р. съдът приема ,че ответникът макар и само чрез гласни доказателства е установил факта на плащане в брой на сумата която е предмет на предявения установителен иск. Липсват каквито и да е други доказателства ангажирани от ищеца, като например копия от сметка 411 , на база на които съдът да изведе еднозначен извод, че търсената главница е останала непогасена. При сравнителния анализ на писмените с гласните доказателства съдът констатира, че или счетоводната отчетност на дружеството“ А. Б. „/ „А. П. „ ЕООД не е била водена редовно или по делото не са представени с исковата молба от ищеца всички първични счетоводни документи , които е следвало да бъдат съставени .

Приемайки по същество на спора, че преди Коледа на 2017 г. св.Р. в качество на представител на дружеството възложител е платил в брой на Ал.А. в качество на представител на изпълнител по договор за СМР от 26.10.2017 г. ,съдът счита че по делото е доказано правопогасяващото възражение на ответника – плащане на дължимо възнаграждение по договора за изработка .Ето защо и съдът намира иска в частта за главницата за неоснователен и недоказан.Неоснователността на главния иск обуславя и извод за неоснователност и на акцесорните.

С оглед изхода на спора съдът следва да присъди съгласно нормата на чл. 81 и чл. 78 , ал. 3 ГПК сторените от ответника в настоящото исково производство съдебно – деловодни разноски .В списъка по чл. 80 ГПК , приложен на л.45 – ти по делото ответникът е заявил един разход – сумата от 500 лв. з адвокатско възнаграждение. Приложения към списъка по чл. 80 ГПК договор за правна защита и съдействие имащ характера на разписка, доказва факта на плащане на адвокатското възнаграждение в посочения размер и в брой .Ето защо , приемайки че претендираните от ответника съдебно – деловодни разноски са установени и доказани по основание и размер, съдът ги присъжда в пълнота в полза на ответника и в тежест на ищеца .

Водим от изложеното по –горе, съгл. чл.235 и чл.236 ГПК , съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения специален положителен установителен иск от ищцовото дружество „А. Б.“ ЕООД, ЕИК *** против ответното дружество „Т. И.“ ЕООД ЕИК *** , с

искането да бъде постановено съдебно решение, с което съдът да приеме за установено, че „Т. И.“ ЕООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, представлявано от Г. П. С. ДЪЛЖИ на „А. Б.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, представлявано от К. Й. В. СУМИТЕ, присъдени срещу длъжника със Заповед за изпълнение № 6887/07.12.2021г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по ч.гр.д.№17354/2021г. по описа на РС- Варна,42- ри състав, а именно: СУМАТА от 1849,80лв. (хиляда осемстотин четиридесет и девет лева и осемдесет стотинки)- непогасена главница, ведно със законната лихва върху тази главница, считано от датата на депозиране на заявлението по чл.410 ГПК -03.12.2017г. до пълното погасяване на задължението, СУМАТА от 194,76лв. (сто деветдесет и четири лева и седемдесет и шест стотинки) обезщетение за забава върху посочената главница за периода 20.12.17г.- 02.12.21г., претендирани като дължими за извършени, но незаплатени СМР (по договор за СМР от 26.10.2017 г.) констатиращи с Протокол 3, акт №19/5.12.2017 г., за което е издадена фактура № 0000000161/05.12.2017 г. , като неоснователен и недоказан, на основание чл. 422, ал.1, вр. чл. 415, ал.1 ГПК , вр.чл. 86, ал.1 ЗЗД.

ОСЪЖДА „А. Б.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление *** ДА ЗАПЛАТИ на „Т. И.“ ЕООД ЕИК *** със седалище и адрес на управление *** СУМАТА от общо 500,00 лв. (петстотин лева) – представляваща сторените от ответника съдебно –деловодни разноски за защита от един адвокат, пред настоящата инстанция в исковото производство, на основание чл. 78, ал.3 ГПК .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа, с въззивна жалба пред Окръжен съд гр.Варна.

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез процесуалните ѝм представители .

Съдия при Районен съд – Варна: _____